

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 „
3 luni	8 „
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘCI5 — Calea Rahovei — 5
Lângă Palatul Justiției

S U M A R

CODICELE LUI HAMMURABI, REGELE BABILONIEI, Traducere după traducerea d-ilor Scheil, Winkler, J. Kohler și F. E. Peiser, de d-l I. Tanovicăanu (urmarea 9-a).

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de casație Secțiunii-Unite: *Marin Teodorescu cu Soc. Creditului Urban București* cu o Adnotație de d-l I. N. Cesărescu;

Curtea de apel din București secția III: *Ministerul de finanțe cu Moștenitorii dr. Zappa*;

Judecătoria Ocol. II Galați: *Vasile Popazu cu David Kesler*.
Bibliografie.

CODICELE LUI HAMMURABI REGELE BABILONIEI (Urmarea 9-a) (*)

§ 64

Dacă un om dă grădina sa unui grădinar pentru a o lucra, trebuie grădinarul pe cât timp ține grădina să dea din venitul grădinei două părți stăpânului, pe a treia trebuie să o ia el însuși.

§ 65

Dacă grădinarul nu îngrijește grădina, și venitul dă înapoi (scade) trebuie ca grădinarul să plătească venitul după venitul vecinului.

* * *
Col. XII—XXI

De aici textul lipsește fiind-că a fost șters prin netezirea suprafeții. Rămân încă urme mărite ale semnelor la începutul liniilor coloanei a XVII. Noi am arătat în prolog motivul probabil al acestei ștergeri de Elamiți.

În această lscună se găseau urmarea articolelor relative la exploatarea livezilor, toate cele cari se raportați la închirierea caselor și în fine dreptul comercial, a cărui urmare o avem pe verso stelei noastre.

Această lacună se împlinește în parte cu niște fragmente copiate pe tăblițe de argilă care se află la Londra în Muzeul britanic și sunt publicate de Meissner în *Beitraege zur Assyriologie* III 501—504 (73). Noi le inserăm aici punându-le în ordinea logică.

(*) Veđi *Curierul Judiciar* No. 16, 17, 24, 25, 35, 39, 45 și 46 din anul curent.

(73) Winkler în locul acestor linii după ce vorbește de lipsă zice: „In copia din Biblioteca lui Assurbanipals se găsesc următoarele fragmente.

§
Dacă un om a împrumutat bani de la un neguțator și a dat grădina sa de curmală neguțatorului zicându-i: curmalele care sunt în grădina mea ia-le pentru bani tēi, și neguțatorul la aceasta nu se învoește, stăpînul livadei va lua curmalele care sunt în grădină, și va înapoia neguțatorului capetele și dobînzile după glăsuirea zapisului neguțatorului, și prisosul curmalelor care sunt în grădină trebuie să le ia stăpînul.

§
Dacă un chiriaș plătește chiria întregă pe un an stăpînului casei, și stăpînul nefiind încă împlinit sorocul chiriei, poruncește să iasă afară (chiriașul), fiind-că sorocul chiriei e neîmplinit și a fost dat afară din casa lui, chiria primită (va fi dată înapoi).

§
(Dacă un om) e dator să plătească grîne sau bani, și grîne sau bani nu are (ca să dea înapoi), dar are alte lucruri, trebuie ca tot ce are în stăpînirea sa, să aducă înaintea martorilor și să-l dea neguțatorului. Acesta trebuie să le primească fără învăluire (șicane, împotriviri nedrepte). (74)

* * *
Scheil și după dînsul d-l Hugo Winkler cred că paragrafele care lipsesc sunt în număr de vre-o 40 și de aceia continuă cu numărul 100, socoteală care este primită și de Kohler și Peiser.

«Noi socotim că aproximativ lipsesc 40 (75) de articole și noi reîncepem seria cu numărul 100».

§ 100

..... dobînzile banilor, atît cât a primit trebuie să le arate prin scris, și în ziua când se vor face socotelile neguțatorul va fi plătit.

§ 101

Dacă în locul unde a fost, n'a făcut daraveri bune, banii pe care i luase i va da mijlocitorului (76), și acesta neguțatorului. (76)

§ 102

Dacă un neguțator (77) a dat bani fără dobîndă unui mijlocitor, și dacă acesta în locul unde s'a

(74) Aceasta e așa numită cesiunea bunurilor. (Nota I. T.).

(75) Winkler mai logic presupune că lipsesc 35 de articole și de aceia începe cu 100. Scheil, ar trebui să înceapă cu 105.

(76) Scheil zice comisului, iar Winkler: *Zwischenhändler*, întrepositorului, iar Kohler și Peiser traduc va da *îndoit*, ceia ce pare curios căci afacerile au mers rău.

dus a avut pagubă, va întoarce neguțătorului (77) capetele (fără dobânzi) (78).

§ 103

Dacă pe drum în călătoria sa, un vrășmaș (79) l'a despoiat de tot ceea-ce avea (80) cu el, trebuie ca mijlocitorul să jure pe numele lui D-zeu, și va fi apărât de plată.

§ 104

Dacă zaraful dă spre vânzare unui mijlocitor grine, lină, ulei (81) sau ori-ce altă marfă, trebuie ca mijlocitorul să țină o însemnare de sume și să dea (banii) neguțătorului, iar el să primească de la neguțător o chitanță de primirea banilor.

§ 105

Dacă mijlocitorul este fără îngrijire și nu și-a luat chitanță pentru banii, pe care el i-a dat neguțătorului nu poate ca banii, pentru care n'are chitanță, să i aibă ca stăpin (82).

§ 106

Dacă mijlocitorul ia bani de la zaraf și se judecă cu neguțătorul său, trebuie ca acesta să se înfățișeze (83) înaintea lui D-zeu (justiției) și a marturilor pentru banii împrumutați mijlocitorului, și acesta va da întreit banii pe care i-a primit.

§ 107

Dacă neguțătorul (84) înșală (85) pe mijlocitor, fiindcă acesta a dat înapoi tot ce a primit de la neguțător, (84) însă neguțătorul (84) tăgăduște aceia ce i dedese mijlocitorul, trebuie ca mijlocitorul să ducă pe neguțător (84) înaintea lui D-zeu și a marturilor, și acesta fiind că a tăgăduit tot ceea ce a primit va plăti înșesit.

§ 108

Dacă o cirșmăriță ca preț al băuturii nu primește grine după greutate, ci primește bani, și prețul băuturii față cu acela al grinelor este mai mic, trebuie ca ea să se judece și să fie aruncată în apă (86).

§ 109

O cirșmăriță, dacă în casa ei se adună răsvrățitori dacă nu i-a prins și nu i-a dus la Palat, acea cirșmăriță va fi ucisă (87).

§ 110

Dacă o călugăriță, (care nu trebuie să se mai

mărite) (88) deschide o circiumă (89), și intră înăuntru ca să bea, această omoaică (90) va fi arsă (91).

§ 111

Dacă o cirșmăriță a dat 60 Qa de băutură Usakani, (92) la strângerea grinelor va lua 50 Qa de grine.

§ 112

Dacă un om se găsește în călătorie, și a încredințat argint, aur, pietre nestimate sau alte lucruri prețioase și le a dat cui-va spre a le căra (93) dacă aceste toate lucrurile ce trebuiau cărate nu le a dus la locul arătat, ci și le a însușit, pe acest om, care nu a dus ceia ce trebuia cărat, l va aduce înaintea judecății, și (va fi osindit) să dea încincit stăpinului trimițător, tot ceia ce i fusese încredințat.

§ 113

Dacă un om are un zapis de la altul de datorie (94) de grine sau de argint, și fără știrea stăpinului a luat grinele din grînare sau hambare, trebuie să fie dat în judecată fiindcă a luat grinele din grînare sau hambare fără știrea stăpinului, grinele pe care le a luat trebuiesc date înapoi, și tot ce el va fi dat (cu împrumutare) va fi perdut pentru el (95).

§ 1.4

Dacă un om nu are asupra altui om un zapis de datorie de grine sau de argint, și l închide ca datornic (96), trebuie să plătească pentru fie-care învinuire $\frac{1}{3}$ de mină de argint.

§ 115

Dacă un om are asupra altui om un zapis de datorie de grine sau de argint și-l închide ca datornic, dacă închisul moare de o moarte firească în casa celui care l'a închis, nu va fi nici o jeluire pentru aceasta.

§ 116

Dacă închisul pentru datorii a murit în casa închizătorului său pentru lovitură sau lipsă, stăpinul închisului va trage în judecată pe neguțător; dacă el (închisul) era fiul unui om slobod, trebuie să se omoare fiul său (al neguțătorului) (97), dacă el erea un rob, va plăti $\frac{1}{3}$ mină de argint și tot ceia-ce împrumutase, va fi perdut pentru el (va fi al stăpinului ucisului).

(Va urma)

I. Tanoviceanu

(77) Kohler și Peiser zic: Zaraf.

(78) Aceasta e traducerea francesă a lui Scheil. Winkler traduce ast-fel: Dacă un neguțător a dat bani unui mijlocitor ca să facă o întreprindere și acesta acolo unde a fost a suferit pierdere, trebuie ca el să întoarcă neguțătorului capetele.

(79) Kohler și Peiser zic: un hoț.

(80) Winkler zice: «ceva din ceia ce poartă cu el», traducere care imi pare greșită, nefiind lucrul admisibil sub punctul de vedere al rațiunei. Kohler și Peiser traduc ca și Scheil «tot ce purta cu el».

(81) Kohler și Peiser zic: untură.

(82) Scheil traduce ast-fel: «Dacă comisia a neglijat și n'a reluat banii consemnați pe care i recunoaște, neguțătorul nu se poate pune la activul (altii) banii neconsemnați (aparținând comisului). Kohler și Peiser traduc la finele articolului: nu are voie să-i amestice cu banii săi».

(83) In sens să jure.

(84) Kohler și Peiser traduc continuu «zaraf» în loc de neguțător.

(85) Scheil traduce: a nedreptățit, a făcut rău (a fait tort).

(86) Scheil traduce ast-fel: Dacă o cirșmăriță nu primește grine ca prețul vinului, ci primește sume mari de bani, și pune prețul vinului mai pe sus de al grinelor, se va judeca și se va arunca în apă.

(87) Cpr. art. 52 C. penal.

(88) Scheil: Dacă o preoteasă care nu stă în locașul sfânt. Kohler și Peiser traduc: Dacă o hierodulă care nu locuște întrun harem deschide o cărșină, or pentru băutura intră în cărșmă. etc.

(89) Winkler observă că cirșma pare la Babiloneni ca un lupanar; și că e vorba în text numai de femeii.

(90) Scheil traduce *hommasse*: în textul asirian se vede *awiltum*, care pare femininul lui *awilum* (om) pe cind femeia se zicea *asssat* (vezi art. 128 și 129). (Nota I. T.).

(91) Scheil observă că aceiași pedeapsă se dă și fiului care abuzează de mama sa.

(92) Kohler și Peiser adaogă «la vreme e de lipsă».

(93) Winkler zice că e vorba de un comerciant care fiind în țară străină remite oare-cari lucruri unei caravane ca să le ducă a casă la el.

(94) Winkler zice: Dacă cine-va are la un altul drept la grine etc.; iar Kohler și Peiser: Dacă un om la un alt om are *depuse* grine sau bani și fără stăpinul grinelor din grînare, or hambare, or din alt loc, ia grine, și dacă se dovedește că a luat fără stăpin etc.

(95) Aci e vorba de o specie de furt.

(96) Se vede că încă în acel timp exista închisoarea pentru datorii.

(97) Această înspăimintătoare și nedreaptă justiție se vede de mai multe ori în Cod. Hammurabi. Vezi §§ 210 și 230.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S.-Unite

Audiența de la 27 Mai 1904

Președinția D-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

Marin Teodorescu cu Societ. Creditului Funciar Urban București.

Urmărire imobiliară.—Urmărire și vânzare făcută de Creditul funciar după legea sa specială.—Adjudecare — Nedepunerea prețului de către adjudecatar.— Dacă imobilul se scoate din nou în vânzare în socoteală adjudecatarului. — Dacă adjudecatarul trebuie citat.— (Art. 553—555 Pr. civ.; Art. 64, 65, 66, 68 și 70 din legea Creditului funciar).

Urmărire imobiliară. — Creditul funciar. — Adjudecare.—Proces-verbal de adjudecare.— Semnarea lui de adjudecatar și președinte. — Dacă formalitatea aceasta este prevăzută sub pedeapsa de nulitate.— (Art. 69 din legea Creditului funciar).

1. Cînd urmărirea și vânzarea unui imobil se face de Societatea creditului funciar după legea sa specială, în cas de nedepunere a prețului adjudecării de către adjudecatar, imobilul se scoate de isnoavă în vânzare, însă nu în socoteala adjudecatarului, care prin urmare nu se mai citează și nu se condamnă la diferența de preț dacă la noua licitație a eșit un preț mai mic.

Singura decădere a adjudecatarului ce nu a depus prețul este că pierde depozitul ce a trebuit să facă conform art. 68 din Legea creditului funciar, cînd prețul eșit la noua licitație va fi mai mic de cît cel obținut la adjudecarea anulată.

2. În cas de urmărire și vânzare a unui imobil, făcută de Creditul funciar după legea sa specială, procesul-verbal al adjudecării trebuie să fie scris de adjudecatar și de președintele tribunalului, sau de judecătorul ce-i ține locul.

Scopul acestei dispozițiuni este de a se preciza numele adjudecatarului și prețul cu care s'a adjudecat și cum toate acestea sunt prevăzute în procesul verbal al ședinței, semnat de judecători, scopul legiuitorului este atins, și de aceea îndeplinirea acestei formalități nu este prevăzută sub pedeapsă de nulitate.

Decisiunea No. 5/904. — Respins recursul făcut de Marin Teodorescu contra ordonanței de adjudecare No. 2529/902 a trib. Ilfov secția de Notariat, dată în procesul cu Societ. creditului urban București.

Curtea,

Ascultînd citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier G. P. Petrescu;

Pe d-l avocat Victor Duculescu în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat I. Villacrosse din partea intimatelor Societ. creditului urban București, în corabateri

Deliberînd,

Asupra motivului al patrulea

IV. Omisiune esențială și violarea art. 553, 554 și 555 Pr. civ. și 70 din Legea Creditului funciar.

La 1 Martie 1900, acest imobil s'a adjudecat definitiv asupra

lui Ion Tenovicî cu 37000 lei și nedepunînd prețul, Creditul, cu petiția sa No. 10540 și înregistrată la tribunal la No 10524, în ziua de 28 Martie 1900, cere scoaterea din nou în vânzare a imobilului, în comptul adjudecatarului;

• Tribunalul, prin jurnalul său cu No. 2683/900 incuviințează această vânzare în compt, dar așteptele și publicațiunile ce s'au scos, nu menționează acest lucru;

• Tribunalul procedînd la vânzare fără a cita pe adjudecatar m'a cauzat prejudiciu, a violat sus citatele texte de lege, și face o omisiune esențială prin nepronunțarea motivului invocat de mine, relativ la citarea adjudecatarului.

Avînd în vedere ordonanța supusă recursului din care se constată, că Societatea creditului funciar urban din București, avînd a lua de la recurentul Marin Teodorescu suma de 30000 lei, a cerut încă din anul 1897, tribunalului Ilfov, vânzarea imobilului ipotecat, și după mai multe amînări, vânzări și revînzări pentru nedepunerea prețului, s'a adjudecat asupra lui Ioan Tenovicî, cu suma de lei 37000;

Că nedepunînd nici acesta prețul, imobilul s'a scos din nou în vânzare și s'a adjudecat definitiv asupra Creditului cu suma de 27000 lei, prin ordonanța supusă azi recursului;

Avînd în vedere art. 70 din legea de la 6 Aprilie 1873, modificată prin legea de la 6 Ianuarie 1882, pentru înființarea creditului funciar român;

Considerînd că după acest text de lege, cînd în urma adjudecării unui imobil urmărit și vîndut, după această lege specială a creditului, adjudecatarul nu a depus prețul, dînsul va pierde depozitul său de a 20-a parte ce a trebuit să facă conform art. 68 din această lege, pentru a fi admis să concureze la licitație; iar imobilul va fi de isnoavă pus în vânzare în termen de 20 zile, și vânzarea se va face conform art. 64, 65 și 66 din Legea creditului;

Considerînd dar că întru cît Legea specială a creditului nu numai că nu a reprodus dispozițiunile art. 553—557 din Procedura civilă, după care în cas de nedepunerea prețului, imobilul se scoate din nou în vânzare în socoteala adjudecatarului, care se va cita și care, în cas cînd la noua adjudecare va fi eșit un preț mai mic, se condamnă la plata diferenței până la prețul primei adjudecări; dar încă a zis lămurit, prin art. 70, că imobilul va fi numai de isnoavă pus în vânzare, fără a adăoga cuvintele «în socoteala adjudecatarului», arătînd în același timp termenul în care urmează a se face această nouă vânzare, și ca formalitate s'a referit la dispozițiunile art. 64, 65 și 66, în care nu se prevede citarea primului adjudecatar și condamnarea sa la diferență;

Că așa fiind, din aceste dispozițiuni speciale ale Legei creditului funciar român, rezultă în mod învederat că legiuitorul a înălțurat complet sistemul procedurii comune neadmițînd revinderea în comptul adjudecatarului care n'a depus prețul, ci numai ca Creditul să beneficieze de depozitul primului adjudecatar, cînd prețul eșit la noua licitație va fi mai mic de cît cel obținut la adjudecația anulată;

Că dar, în specie, cu drept cuvînt, tribunalul, la această din urmă vânzare n'a citat pe primul adjudecatar și nu l'a condamnat la plata diferenței de preț;

Prin urmare, tribunalul nu a violat nici unul din textele menționate în motivul de casare și nici a făcut vre-o omisiune, așa că motivul are a fi respins ca neîntemeiat.

Asupra motivului al 5-lea:

V. • Violarea art. 69 din Legea creditului funciar urban, întru cît cu ocazia licitației, nu s'a ținut proces-verbal de cele petrecute și nu se vede semnat de președinte și de adjudecatar, nici se face mențiune, în jurnalul ce s'a încheiat în urmă, că s'a petrecut această operație.

Considerînd că după art. 69 din Legea creditului funciar, în cas de urmărire și vânzare a unui imobil, făcută de Credit după legea sa specială, procesul-verbal al adjudecării se va subscri de adjudecatar și de pre-

ședințele tribunalului, sau de judecătorul ce-i ține locul;

Considerînd că scopul acestei dispoziții este de a se preciza numele adjudecatarului și prețul cu care s'a adjudecat, și cum toate acestea sunt prevăzute în procesul-verbal al ședinței semnat de judecătorii, scopul legiuitorului este atins; de aceea, îndeplinirea acestei formalități, nu este prevăzută sub pedeapsă de nulitate;

Considerînd de altmintrelea, că, în speță, din ordonanța supusă recursului și din actele din dosar, se constată că cu ocaziunea adjudecării imobilului urmărit, în ziua de 22 Aprilie 1902, s'a ținut liste de licitație cari au fost semnate de delegatul Creditului adjudecatar, iar procesul-verbal de ședință, în care se menționează suma cu care s'a adjudecat asupra Creditului, imobilul urmărit, este semnat de complectul tribunalului care a procedat la vânzare;

Că dar, și acest motiv de casare este neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

Adnotație.—Cînd se vinde un imobil în mod forțat, adjudecatarul este obligat să depună prețul adjudecațiunii, în numerar, împreună cu taxa de înregistrare, și taxele portăreilor într'o lună de la data adjudecării definitive. Dacă nu face această depunere, atunci tribunalul, fie din oficiu, fie după cererea orî-cărui interesat, scoate imobilul în vânzare în comptul adjudecatarului, și prin hotărîrea care se dă la vânzarea în compt, adjudecatarul este condamnat la diferența de preț, între prețul dat de dînsul și cel eșit la vânzarea în compt, dacă acest din urmă preț a fost mai mic.

Orî-cine poate lua parte la licitație, cînd se vinde un imobil, destul numai să fie major și capabil de a se obliga; totuși, legiuitorul se teme ca nu cum va să se speculeze asupra licitațiilor, sau să se facă licitație de complesență, și atunci pune condițiunea ca cel care vine să liciteze, să fie serios, și cînd dă un preț, acel preț să fie real și mai presus de toate, licitația să nu se facă nici de complesență, nici să se transforme într'un cîștig neonest; iar ca sancțiune a acestor condițiuni, reamintește licitatorilor dispozițiunile penale referitoare la înșelăciune și la împiedicarea licitațiilor, pentru cazul de speculă, și ia dispozițiunea vânzării în compt, pierderii garanției și condamnării la diferență, în cazul cînd licitarea a fost de complesență și adjudecatul în înțelegere cu debitorul a căutat să mai capete o aminare a vânzării purtîndu-se ca adjudecatar și nedepunînd prețul.

Acesta este dreptul comun în materie de vânzare imobiliară și de depunerea prețului.

Nu tot ast-fel se împlă, cînd este vorba de vânzările făcute de societățile noastre de credit: Societatea de credit funciar urban și rural.

Aceste societăți au legea lor specială care derogă la dreptul comun.

Mai întîi, sub nici un cuvînt, nu se primește

a licita de cît acel care pe lingă cele-l'alte condițiuni de capacitate, mai depune și o garanție de a două-zecea parte din prețul oferit de societate.

În dreptul comun, creditorul urmărit în rang util, poate depune creanța sa drept garanție. În vânzările făcute de societățile de credit, un creditor imediat după credit, orî-cît de mare și însemnată ar fi creanța sa, nu este primit să depună creanța drept garanție pentru a putea lua parte la licitație (art. 66 din legea creditelor).

O a doua derogăție de la dreptul comun, este referitoare la vânzările în compt.

Nu există vânzare în compt cînd vânzarea se face în virtutea lezei speciale a creditului.

Pentru ce? De unde această derogare la dreptul comun?

Speța s'a prezentat înaintea Curței noastre supreme și Inalta Curte în Secțiunii-Unite, prin decizia pe care o publicăm mai sus, a admis că nu este loc la vânzare în compt, pentru că legea specială a creditului nu numai că n'a reprodus dispozițiunile lezei de procedură civilă referitoare la vânzările în compt, dar încă în art. 70 al acestei lezei se specifică, că imobilul se scoate de *isnoavă* în vânzare, fără a se adăoga cuvintele «în socoteala adjudecatarului», de unde consecința că nu este loc la vânzare în compt.

Interpretarea dată de Inalta Curte de casație este foarte justă și foarte în conformitate cu spiritul lezei de la 1873.

În adevăr, legiuitorul de la 1873, avea deja înaintea sa dispozițiunea art. 553 din Codica de pr. civilă în care se prevede vânzarea în compt și nu avea de cît să reproducă această dispoziție; faptul însă că se mărginește a spune că se va scoate imobilul de *isnoavă* în vânzare, fără a adăoga, că această vânzare se va face în comptul adjudecatarilor, denotă intențiunea sa vădită de a deroga de la legea de procedură civilă.

Dar nu e numai atît. Dispozițiunea aceasta este în concordanță și cu spiritul întreg și economia lezei speciale a creditului.

Societățile de credit, nu sunt instituțiuni de speculă, din contră, ele sunt create tocmai pentru a înlătura speculațiunile și a înlesni proprietății urbane și rurale, capitalurile necesare dezvoltării lor. Acesta a fost scopul inițial al înființării celor două societăți de credite, la noi în țară.

Plecînd de la acest principiu, cred că societățile noastre de credit, n'au dreptul să devină adjudecatare pe un preț inferior creanțelor lor (1),

(1) În practică se împlă contrariu. Foarte adesea orî Societatea Creditului Funciar Urban a devenit adjudecatară cu un preț inferior creanței sale. Cred însă că este ilegal faptul acesta.

și atunci, care ar mai fi interesul unei vânzări în compt? Creditorul este acoperit; tot ce ar putea să reclame, ar fi cheltuielile ocazionale prin faptul vânzării, și pentru aceasta, legiuitorul consecințe cu sine însăși, pe de o parte nu primește la licitație de cât pe acei cari depun garanție, iar pe de alta confiscă în profitul creditului această garanție în caz când prețul adjudecării celei de a doua a fost inferior primului preț.

Prin urmare dar, în vânzările efectuate de credit, nu este loc la vânzare în compt și nici la vre-o condamnare de diferență de preț.

Cu toate acestea cred că, adjudecatorul trebuie să fie citat pentru ziua de vânzare și iată de ce:

În dreptul comun, adjudecatorul are dreptul ca la ziua de vânzare în compt să depună prețul cu dobînda și cheltuieli, și atunci vânzarea numai are loc, iar el va fi menținut în calitatea de adjudecator (art. 556 Pr. civ.).

Avea-va acest drept adjudecatorul, când vânzarea s'a făcut după legea specială a creditului? Cred că da. Mai întîiu că acesta este un drept al lui, pe care nici un text de lege nu i l'a ridicat, și al doilea că imobilul se pune din nou în licitație cu aceleași reguli ca pînă aci și nu vîd de ce ar putea să se presinte alte persoane să liciteze și adjudecatorul n'ar fi primit să depună prețul adjudecațiunii (art. 70 ult. aliniat).

Afară de aceasta, cînd e vorba de debitor, legiuitorul 'i dă dreptul ca în ajunul vânzării să împedice vânzarea plătind rămășițele și cheltuielile datorite (art. 64 al. 2), și acest drept 'l are debitorul chiar la vânzarea cea nouă, pentru că art. 70 spune că imobilul va fi de isnoavă pus în vânzare în termen de 20 de zile, și vânzarea se va face conform art. 64, 65 și 66 din legea creditului; or, art. 64 în aliniatul al doilea dă drept debitorului să desintereseze pe credit și să oprească vânzarea. Pentru ce dar, nu ar avea același drept și adjudecatorul să depună prețul vânzării și să scape ast-fel de pierderea garanției? Nu vîd nici o rațiune care s'ar opune la acest lucru, și atunci, după cum debitorul este chemat la vânzare, pentru că pe lingă altele are și interesul ca să depună ratele și cheltuielile și deci să oprească vânzarea, tot ast-fel cred că ar trebui să fie chemat și adjudecatorul pentru că are interes să depună prețul vânzării, și deci să împedice o nouă vânzare care ar avea ca consecință pierderea garanției sale.

În aceeași decisiune Inalta Curte, cu drept cuvînt decide că lipsa semnăturii de pe procesul verbal de licitație, a președintelui și a adjudecatorului, nu este sub pedeapsă de nulitate, de și această formalitate este prevăzută de art. 69 din legea specială a creditului, întru cît scopul dis-

pozițiunii din art. 69 este de a se precisa numele adjudecatorului și prețul cu care s'a adjudecat; or — zice Inalta Curte — acest scop este atins pentru că toate acestea sunt prevăzute în procesul-verbal de ședință semnat de judecători.

I. N. Cesărescu

CURTEA DE APEL BUCURESCI, Secția III

Audiența de la 13 Martie 1904

Președenția D-lui N. BUDIȘTEANU, Președinte

Decisiunea No. 92

Ministerul finanțelor cu Moștenitorii def. Vanghelios Zappa

Contravenția la legea timbrului.—Contestație.—Discutarea temeinicei procesului-verbal de condamnare pe cale ordinară.—Dacă se poate opune, ca lucru judecat, hotărîrea prin care s'ar fi respins o contestație anterioară ca nesuștinută sau că contestatorul n'ar fi consemnat suma amendei.—Prescripție.—Termenul prescripției pentru contravenția la legea timbrului.—Act întreruptiv.—Cum trebuie să fie acel act.—(Art. 57 legea timbrului).

1. *Sub imperiul vechii legi a timbrului din 1881, părțile amendate puteau discuta temeinicia procesului-verbal de condamnare pe calea ordinară, și hotărîrea prin care s'ar fi respins în lipsă, sau pe motiv că nu s'a consemnat suma conform art. 57 din aceea lege, contestația celui amendat, nu poate fi opusă ca lucru judecat cînd amendatul cere în urmă anularea procesului-verbal pe cale ordinară.*

2. *Penalitățile isvorîte din nesuficienta timbrare a actelor se prescrie în termen de trei ani de la confecționarea actelor, dacă în acest interval nu a intervenit din partea Ministerului de finanțe vre un act întreruptor de prescripție, act ce trebuie să aibă acest caracter după dreptul comun, întru cît toată teoria prescripției este de drept comun, chiar în contravențiile la legea timbrului, numai termenul trienal este de drept special, după legea timbrului.*

Ast-fel, dacă, de la facerea actului și pînă la confirmarea de către Ministerul de finanțe a procesului-verbal prin care se constată contravenția, a trecut trei ani, contravenția este prescrisă chiar dacă procesul-verbal de constatare a fost încheiat în întral termenului de trei ani, de oare-ce asemenea proces-verbal nu capătă existență formală de cît de la confirmare de către Ministeru.

S'au ascultat d-l advocat Al. Zăuceanu din partea apelantului Ministerul de finanțe și d-nii avocați M. D. Sipsom, B. Păltineanu, C. C. Arion, P. Grădișteanu Gr. Urlățeanu, Dimopolu și Anghel Athanasiu din partea intimaților Moștenitorii Vanghelie Zappa.

Curtea deliberînd, și

Avînd în vedere apelul făcut de Ministerul de finanțe contra sentinței trib. Ilfov s. III cu No. 625 din 11 Octombrie 1901;

Avînd în vedere că moștenitorii lui V. Zappa, judecîndu-se pentru această moștenire și contestîndu-și unii altora gradul de înrudire și prin urmare dreptul de succesiune, au încheiat la 7 și 8 Octombrie 1892 înaintea trib. de Notariat de Ilfov 2 transacții prin cari recunoscîndu-și mutualmente gradurile de înrudire de inegală proximitate, convin ca fie care din aceste trei branse în prezență să ia cite o treime din succesiune; — această convenție fiind prezentată de părți ca o transacție și timbrată ca atare a fost considerată și primită tot ast-fel de președintele trib.; — la 4 Octombrie 1895

Grigore Mihăilescu controlor șef al județului Ilfov, dresază un proces-verbal prin care prelinde că actul nu e o transacțiune ci conține o donațiune deghizată, urmînd a se percepe taxa pentru donațiune, și impunînd părțile cu această taxă, plus amenda respectivă în suma totală de lei 215,396,28 bani. Acest proces-verbal se aprobă de Ministerul financelor la 31 Octombrie 1895 și se comunică numeroaselor părți cu începere de la 17 Noembrie; parte din acestea fac apel la trib., dar acesta le respinge apelul, pentru unii pe motiv că n'au depus conform art. 57 din legea timbrului din 1881 suma la care au fost condamnați, pentru alții în lipsă, alții iarăși, ca Christu Zappa, lasă apelul în părăsire, în cit Ministerul finanțelor cere perimarea, pe cînd Mihale și G. Cociu nu fac de loc apel, ne fiindu-le comunicat procesul-verbal de contravenție de cît în persoana unui procurator Luca Cociu; în urmă însă toți amendați din procesul-verbal al controlorului șef Mihăilescu, și anume Apostol Mexi, M. Cociu, C. Mexi, Spiru și frații Nocica prin acțiunea din 1 Maiu 1896, iar cei-l'alți prin intervențiile din 11 Septembrie 1896, 12 Decembrie 1897 și 8 Februarie 1899, cer înaintea trib. Ilfov înlăturarea procesului-verbal, susținînd că rău Ministerul financelor a calificat transacțiunile lor ca donațiune amendîndu-i pe această basă gresită;

Avînd în vedere că Ministerul financelor opune că după dispozițiile legii timbrului de la 31 Iulie 1881, o dată ce nu s'a depus taxele și amenda și că a expirat termenul de apel la trib. prevăzut de art. 57, procesul-verbal rămîne definitiv, ne mai putînd fi atacat pe nici o altă cale și, dar, avînd putere de lucru judecat, pe cînd părțile reclamante susțin că dispoziția că «procesul-verbal numai poate fi atacat pe nici o altă cale», fiind adăogită tocmai de legiuitorul de la 24 Februarie 1900, prin art. corespunzător 72, dovedește că legea din 1881 nu cunoaște o asemenea forcluziune, și că neputîndu-se admite că legiuitorul de la 1881 să fi acordat dreptul de a discuta temeinicia amendării numai acelor bogați care pot depune imediat suma respectivă, ceea ce ar fi o tăgadă de dreptate față de cei săraci, excepție așa de contrarie bunului simț în cît nu se poate imputa nici unui legiuitor; părțile care nu dispun de mijloace și pentru care dar procesul-verbal rămîne esecutoriū, trebuie să conserve dreptul de a discuta amendarea pe cale principală de baza art. 45 din legea timbrului din 1881;

Avînd în vedere că trib. statuînd prin sentința apelată mai întîi asupra acestei cesiuni prealabile de princip. găsește că acțiunea este admisibilă, ca atare;

Avînd în vedere că Curtea împărtașește această soluție și adoptă întru aceasta și motivele din sentința tribunalului;

Avînd în vedere că odată stabilit că sub imperiul vechei legi a timbrului din 1881 părțile amendate puteau discuta temeinicia procesului verbal pe calea ordinară, cesiunea lucrului judecat din acest proces-verbal se disolvă în examenul formal de a se vedea dacă această discuțiune se făcuse sau nu, cu ocazia contestației pe calea sumară a art. 57; Că în specie contestațiile respective după cum am văzut, fiind respinse în lipsă sau pe motivul de neconsemnarea amendei, fondul procesului verbal n'a fost discutat, și dar aceasta nu constituie în cauză lucru judecat; că pe aceiași considerație nici perimarea chiar a unora din contestații nu poate implica lucrul judecat;

Avînd în vedere că așa fiind urmează dar a se cerceta cauza în fond;

Avînd în vedere că nu poate fi îndoială că actele incriminate nu conțin vre o donație sau măcar liberalitate, după cum vrea Ministerul de finance, și aceasta pe motivele tribunalului coroborate prin faptul că Curtea de apel s. III prin decizia No. 216/901, și în urmă Curtea de casație s. I-a prin decizia No. 401/903 sesizate a se pronunța, asupra caracterului acestor acte

prin atacarea transacției din partea unora din transigenți, le consideră tot ca simple transacțiuni fără intervenirea unei liberalități, toate instanțele judecătorești fiind dar unanime în această apreciere, și apoi prin lipsa condițiunii esențiale a donațiunii că donatorul să dea ceva din avutul său (art. 800 C. civil) aci totul fiind în curs de judecată și nici unuia din acei care reclamau moștenirea Zappa neatribuindu-i-se prin o decizie judecătorească definitivă vre-o parte în această moștenire, eventualitate care singură ar fi adus această avere sau parte din ea în patrimoniul părții punînd'o deci în posibilitatea juridică de a doua sau a face liberalități din ea;

Avînd în vedere că moștenitorii Zappa mai invoacă prescripția;

Avînd în vedere că, într'adevăr, penalitățile isvorite din nesuficiența timbrare a actelor fiind prescrise în termen de 3 ani de la confecționarea actelor în specie acest termen expiră 7 și 8 Octombrie 1895 și pînă la această dată nu intervenise din partea Ministerului nici un act intrerupător de prescripție, act care trebuie să aibă acest caracter după dreptul comun, toată teoria prescripției fiind de drept comun și numai termenul trienal de drept special; că procesul-verbal al controlorului șef deși făcut încă la 4 Octombrie 1895 deci tocmai în ultimul moment util, n'a fost însă aprobat de Minister căpătînd existența formală de cît la 31 Octombrie 1895, adică după expirarea cunegerei prescripției și a fost comunicat tocmai la 17 Noembrie; că act intrerupător al prescripției nu poate fi de cît un act al părții adverse adus la cunoștința prescripțului, cîci altmîntrelea rămîne «*inter alios actum*»; că dar există în specie prescripție;

Avînd în vedere că ast-fel apelul Ministerului de finance e nefondat în formă și în fond;

Pentru aceste motive, respinge apelul făcut de Ministerul de Finance în contra sentinței civile No. 625 din din 11 Octombrie 1901, a Trib. Ilfov s. III.

(ss) N. Budișteanu, D. Giugaru, G. Flaișlen.

Grefier (s) Aluteanu

O p i n i u n e

Nu mă unesc cu deciziunea majorității Curței și sunt de părere a se admite apelul făcut de Ministerul de finance, a se respinge acțiunea principală făcută de către Apostol Mexi, M. Cociu, T. Mexi, Spiru Nocica și Cociu Nocica prin petiția din 1 Maiu 1896 cum și intervențiunile făcute prin petițiunile de la 1 Septembrie 1896—12 Decembrie 1897 și 3 Februarie 1899 de către Apostol Zappa și C-ia (adică alții 12), care cu toți au cerut trib. ca să constate prin sentința ce va pronunța, că Statul Român nu este în drept să perceapă de la dinșii suma de lei 215,396 bani 28 ca taxă întreită de înregistrare, pe motivul că actele de transacție făcute de dinșii și autentificate de secția de Notariat la No. 7195 și 7231 din 7 și 8 Octombrie 1892, nu conțin donațiuni;

În fapt iată cum se prezintă procesul:

Administrațiunea financiară prin șeful controlor al județului, cu drept sau fără drept constată prin procesul-verbal în ziua de 4 Octombrie 1895 că erezii decedatului Vangheli Zappa au contravenit la vechea lege a timbrului din 1881—1886, în modul următor: trei grupe de moștenitori ai decedatului V. Zappa dintre care două în grad succesibil mai depărtat și contestaū reciproc în justiție calitatea de erede, voinc ca fie care din grupuri să ia în mod exclusiv succesiunea, depărînd pe cele-l'alte;

De teamă că această succesiune să nu fie luată de Statul Român sau Elin cu care si-ar fi asociat grupul nemulțumit, s'au decis și au încheiat în zilele de 7 și 8 Octombrie 1892 două acte de transacțiune, care în definitiv nu fac de cît unul și același act.

Prin acest act cele 3 grupuri, convin prin clauza din art. 4 ca să împartă în mod egal întreaga avere a lui V. Zappa, care reprezintă o valoare de cel mai puțin zece milioane franci, unde pînă aci, fie care din grupuri voia să o ia în mod exclusiv;

Ministerul de finanțe luînd în studiu procesul-verbal de contravențiune din 4 Octombrie 1895, după ce a luat și avisul consiliului de avocați îl confirmă la 31 Decembrie 1895, de oare-ce s'a convins că actele botezate de către erezi ca transacțiune, în realitate conțin liberalități și ca atare trebuia să fie supuse la taxa de înregistrare plătită în momentul facerii actului, conform art. 31 din legea timbrului de la 19 Martie 1886;

Decisiunea Ministerului de finanțe prin care a confirmat procesul-verbal de contravenție, a fost atacată de către erezi cu apel la Tribunal;

Apelul a parte din ei a fost respins contradictoriu, pe motivul că nu au consemnat suma la care erau condamnați, conform art. 57 al. 3 din vechea lege a timbrului;

Apelul altora, a fost respins, pentru că nu s'a prezentat, iar o altă parte din erezi își au lăsat apelurile în părăsire aproape 9 ani așa că s'a cerut perimarea lor.—Astăzi aceasta este situațiunea juridică a erezilor față de Minister;

Cestiunea care trebuie să fie rezolvată este aceea de a se ști dacă există sau nu autoritatea lucrului judecat, de oare-ce erezii au crezut că este posibil ca prin o acțiune principală și pe căile ordinare să repue din nou în discuțiune o cestiune definitiv tranșată între ei și fisc;

Trib. IIfov s. III prin sentința No. 625 din 11 Octombrie 1901, de și spune în unul din considerente că față cu art. 57 din legea timbrului, discuțiunea nu ar mai putea avea loc în favoarea lucrului judecat, cu toate acestea printr'o subtilitate, găsește că este admisibilă în drept instanța ordinară luată de erezi, pentru a judeca din nou decisiunea Ministerului de finanțe apelată de dînșii la Trib. care a respins toate apelurile lor;

Tribunalul dă ca motiv că procesul-verbal de constatarea contravențiunii, de și constituie conform art. 57 din legea timbrului un titlu executoriu pe baza căruia se poate face urmărirea, însă pentru că legea timbrului nu conține un text expres care să arăte cum are să se facă urmărirea, admite că erezii pot în-ă pe calea acțiunii principale să repue din nou în chestiune aceia ce a fost definitiv judecat.—Curtea nu face de cît să adopte faptele și motivele din sentința Trib. pentru a respinge apelul Ministerului și a afirma că după ce Trib. a respins pentru motivele mai sus arătate, apelurile tuturor erezilor contra decisiunii Ministerului de finanțe care confirmă procesul-verbal de contravențiune, totuși mai este acum posibil ca aceași erezi, cu același Minister și pentru aceeași contravențiune, să mai aibă pe de asupra încă o cale, aceea a dreptului comun, intențind acțiune principală, pentru a se judeca din nou aceia ce deja, față de erezi, este judecat definitiv, prin respingerea apelurilor lor, fie că nu s'a conformat legii timbrului pentru a consemna suma la care a fost condamnați, fie pentru că au lipsit de la înfățișare să li s'a perimat apelul;

Această decisiune a Curții este casabilă pentru exces de putere, pentru reaua interpretare și violarea art. 57 și 57 bis din vechea lege a timbrului cum și pentru violarea autorității lucrului judecat consacrată de art. 1201 din Cod civ. comb. cu art. 57, 57 bis și 45 din legea timbrului;

În adevăr, după art. 56 constatarea contravențiunilor la legea timbrului se face de agenții acolo indicați prin încheiere de proces-verbal, aprobat de Minister care se comunică părților condamnate ceia ce în realitate s'a și făcut;

După art. 57 și 57 bis din lege contravenienții au un

termen de 10 zile de la notificarea procesului-verbal aprobat, pentru a face apel la trib. care judecă de urgență în primă și ultimă instanță cu recurs în termen de o lună de data la sentinței;

Apelul însă e declarat de lege nul de drept, dacă nu este însoțit de recipisa care să constate depunerea taxei și a amenzei pronunțată și dacă nu se va face alegere de domiciliu în orașul de reședință al trib. unde s'a comis contravențiunea;

O dată îndeplinite de către contravenienții aceste două condițiuni, legea obligă pe trib. să judece de urgență apelul;

Acum naște întrebarea următoare:

Ce va judeca trib. de urgență în apel pe calea principală ce s'a luat?

Nimic alt-ceva de cît plingerea acestor erezi contravenienții care nu poate fi de cît sașă că Statul i-a condamnat la plată și le-a perceput o taxă și amendă prea mare sașă ca i-a condamnat la plată pe ne drept și le-a perceput tot pe ne drept taxa și amenda;

Că aceasta are să judece trib. și nimic alt-ceva ne spune art. 45 din legea timbrului care zice: Această condamnățiune (plata taxei și amendei) în nici un cas nu se va putea suspenda, ci se va efectua îndată rămîind ca fiscul să restituie ceia ce va fi perceput mai mult sașă pe nedrept, cînd judecata va decide ast-fel;

În speța noastră cu erezii Zappa, trib. n'a mai judecat apelul lor în fond, adică dacă Statul i-a condamnat la plata unei taxe și amenzi mai mare sașă chiar pe nedrept, ci le-a respins pur și simplu apelurile, de oare ce nu îndeplineau cele două condițiuni de formă prescise de lege sub pedeapsă de nulitate a apelului, adică că apelurile lor sa fi fost însoțite de recipisa care să constate depunerea taxei și a amenzei plus alegerea de domiciliu conform art. 57 din lege;

Apelurile contravenienților fiind nule din această cauză și respinse de trib. rezultă că ei sunt în aceeași pozițiune juridică azi ca și la primul proces;

Mai poate azi trib. și Curtea ca să judece din nou și pe cale principală cestiunea de a se ști dacă Ministerul a condamnat pe erezii Zappa la o taxă și amendă mai mare, sașă chiar pe nedrept, dispensîndu-i de a se mai conforma consemnării sumei la care a fost condamnați, și celor-alte condițiuni fără îndeplinirea căroră, ori-ce mișcare a lor în justiție este declarată nulă de legea specială a timbrului?

Mai poate trib. și Curtea ca peste decisiunea Ministerului rămasă definitivă, să mai dea alte hotăriri cu aceeași erezi, cu același Minister avînd aceeași calități și același obiect?

Răspunsul categoric este că nu. În adevăr, legiuitorul vînd să judece contravențiunile la legea timbrului, a creat o jurisdicțiune specială, cu o competență specială, compusă din Ministrul de finanțe ca prin grad de jurisdicțiune, trib. de prima instanță, ca instanță de apel, iar Curtea de casație ca instanță de recurs;

Aceasta reese fără discuție din art. 56, 57 și 57 bis din legea timbrului de la 1886, cum și din faptul că legiuitorul acordă un îndoit grad de jurisdicțiune, drept de opoziție și recurs care sunt elementele unei jurisdicțiune contențioase;

Peste toate acestea art. 57 al. I declară că decisiunea Ministerului de finanțe, rămîne esecutorie dacă n'a fost apelată în termenul prevăzut de lege;

În acest sens sunt desbaterile parlamentare din 1881 (vezi *Monit. Of.*, pag 1654 și din 1885 *Monit. Of.*, No. 38);

Constituția prin art. 14, 104, 130 combinate cu art. 8 din legea fostului Consiliu de stat și art. 51 din procedura civilă ne dă ideea clară despre existența legală a instanțelor speciale cu putere de contenții în materie administrativă în general și în materie fiscală în special;

Dacă este adevărat că avem un contențios administrativ special în materie de timbru și înregistrare cum se mai poate concepe amestecul instanțelor judecătorești

ordinare, și ce mai însemnează calea acțiunii principale luată de erezi, pentru a răsturna tot ce deja s'a judecat între ei și Stat ;

Așa dar autoritatea lucrului judecat este tot atât de evidentă, cât este și excesul de putere al Curței pentru ca să respingă apelul Ministerului de finanțe ;

Nu ne mai ocupăm de toate cele alte motive ale intimațiilor fiind inutil.

(s) Sp. Stătescu.

JUDECATORIA OCOLULUI II GALAȚI

Audiența de la 28 Maiu 1904

Vasile Popazu cu David Kesler

Meserii. — Legea organizării meseriilor. — Decisii arbitrare. — Cerere pentru anulare lor. -- Unde se adresează. — Competință. — Timbru. — Scutire. — (Art. 77 și 96 din legea pentru organizarea meseriilor ; art. 122 din regulamentul ei de aplicare).

1) Potrivit art. 77 din legea asupra meseriilor, cererile pentru anularea deciziunilor arbitrare se introduc, în termen de 10 zile libere, la tribunalele ordinare, adică la tribunalele de prima instanță, nu la judecătoriile de ocoale.

2) Toate actele făcute în baza legii meseriilor nu sunt supuse legii timbrului și de înregistrare.

Judecata,

Avind în vedere acțiunea înregistrată la No. 4972/904 introdusă de Vasile Popazu pentru anularea deciziunii arbitrare a Corporațiunii I Galați, dată la 7 Maiu a. c. prin care Popazu a fost obligat să răspundă lui David Kesler suma de lei 125 bani 40 ;

Avind în vedere susținerile și cererile părților ;

Asupra mijlocului de apărare ridicat de pîrit că rău s'a introdus la această instanță acțiunea de anulare, într-un cit după lege pentru organizarea meseriilor, asemenea cererii se fac înaintea tribunalelor ordinare, pe cînd Judecătoriile de ocoale sunt instanțe excepționale ;

Avind în vedere că, potrivit art. 77 din legea asupra organizării meseriilor, cererile pentru anularea deciziunilor arbitrare se introduc în termen de 10 zile libere la tribunalele ordinare. Iar regulamentul pentru punerea în aplicare a acestei legi prevede în art. 122 aceeași dispozițiune, arătînd lămurit că tribunalele ordinare sunt instanțele competente pentru a anula deciziunile arbitrare ;

Considerind că din dispozițiunile întregii legi asupra organizării meseriilor se constată că legiuitorul a făcut distincțiune între diferitele instanțe chemate a rezolva pricina ce pot isvorî din aplicarea acestei legi ; ast-fel găsim comisiunea de arbitri cu o anumită competență, Judecătoriile de ocoale cu competența penală și tribunalele ordinare ca instanță în anularea deciziunilor arbitrare. De altă parte, nu începe nici o îndoială în ce privește faptul că judecătoriile de ocoale nu sunt cuprinse în rîndul instanțelor ordinare și trebuie să li se prevadă competența într-un mod formal printr'un anume text de lege. Prin urmare, dacă este constant că instanțele ordinare au plenitudinea jurisdicțiunii ori de cite ori nu e dat spre judecare instanțelor excepționale o anume materie, și dacă legea asupra organizării meseriilor limitează competența judecătoriilor de ocoale numai la judecarea contravențiunilor aduse legii de mai sus, urmează a se vedea că prin tribunalele ordinare din această lege trebuie înțelese tribunalele de primă instanță, iar nu judecătoriile de ocoale și deci că acestea din urmă nu au cădere a cerete acțiunile în anulare făcute în potriiva deciziunilor arbitrare ;

Cît privește motivul invocat de reclamant că taxa de timbru la tribunale ar fi un cuvînt pentru ca legea

să se interprete în sensul că acțiunile în anulare sunt de căderea Judecătoriilor de ocoale — acest motiv este neîntemeiat, de oare-ce legea asupra organizării meseriilor este destul de categorică în ce privește desemnarea instanțelor competente, și pe de altă parte art. 96 din aceeași lege arată că toate actele făcute în baza acestei legi nu sunt supuse legii timbrului și de înregistrare ;

Că dar mijlocul de apărare ridicat de pîrit fiind întemeiat, urmează a fi admis, constatîndu-se că acțiunea de față este rău introdusă înaintea acestei instanțe ;

Pentru aceste motive, admite incidentul, etc.

p. Judecător (s) Gr. Conduratu

Bibliografii

Godul de Comerț (vol. I 600 pag. cuprinzînd Art. 1—60) comentat de d-l M. A. Dimitrescu, profesor la Școala superioară de comerț din București. **Prețul 10 lei.**

Treat de Drept Civil de d-l profesor D. Alexandresco. Partea I, vol. VIII conține *Convențiile matrimoniale* (34 coli tipar). **Prețul 10 lei.**

Dreptul civil Român în 3 vol. de d-l Profesor C. Nacu, cuprinde întreagă materia dreptului civil, **Prețul** fie cărui vol. 12 lei (3 vol. 36 lei).

Godul comercial cu noua lege a falimentelor, adnotată și comentată de d-nii *Cesărescu & Dan*, însoțit de un **index alfabetic** complet. **Prețul Lei 6.**

Godul Penal cudrinzînd și *Codul Justiției Militare*, *Codul Justiției Marine* și *Codul Silvic*, adnotat cu jurisprudența motivată, precedat și de un **Index alfabetic**, de D-nii *C. Hamangiu & N. M. Sotir*. **Preț 6 lei brașat ; 7 lei legat în pînză.**

Gambia și acțiunea Cambială (5 fascicule apărute) de *Nic. M. Părvulescu*, magistrat și *C. St. Radianu*, avocat. **Prețul** fie cărei fascicule **Lei 1.50.**

Laurent C. civ. 33 volume și **Baudry** 17 volume, neusate. **Condițiuni avantajoase.**

Micul Dicționar Juridic de termene, de d-l avocat *Const. Țicu-Ștefănescu*. **Prețul Lei 3.**

Noua Lege a Timbrului adnotată de d-l *Cesărescu*, însoțită de un **Index alfabetic** complet. **Prețul 2 Lei.**

Noua Lege electorală pentru Cameră, Senat, Consillul comunal, însoțite de jurisprudența Curței de casație de d-l *G. Bădulescu*, grefier la **Înalta Curte de casație**. **Prețul Lei 3.**

Treat de Procedură civilă (5 vol.) de *D. Chebapci*.

Toate aceste cărți precum și alte diferite opere de Drept se găsesc de vînzare la *Redacția acestui ziar*, 5 **Calea Rahovei 5'** de unde se expediază la cerere *contra valoare* ; mandat postal timbre sau ramburs. *Taxele postale privesc pe cumpărător*. Comandele se vor expedia pe adresa d-lui *Codreanu*, proprietarul ziarului *Curierul Judiciar*, la București.

Interesant

Orî-cine are de vînzare cărți de Drept, Economie politică și Finanțe, române sau străine, poate obține un **preț bun** adresîndu-se d-lui *Codreanu* la *Redacția ziarului «Curierul Judiciar»*, București, **Calea Rahovei 5**, Pasagiul Nirescher, **îngă Palatul Justiției**, care se însărcinează cu plasarea lor făcîndu-le cunoscut amatorilor prin *Curierul Judiciar*, în schimbul unui mic comision, sau se oferă a le cumpăra personal.

Asemenea vor fi serviți în mod avantajos toți acei cari ar dori să-și procure cărți de Drept, Economie politică sau Finanțe, adresîndu-se d-lui *Codreanu* la *Redacția ziarului Curierul Judiciar*, București.